

Jón Holm

YNSKI IKKI FYRI MÍN VERSTA FÍGGINDA

– Tað er ómetaliga strævið, tí tað gongur so seint hjá tí almenna. Tey áttu at sagt »Slappa av, tú ert í tryggum hondum nú.« Í staðin er tað, sum ein verður sleptur upp á fjall, sigur Jón Holm, sum kleimdi hondina millum tvær bingjur í arbeiðsvanlukku

DANJAL AV RANA

9. januar 2014 er Jón Holm til arbeiðis á Skipafelagnum Føroyar, sum hann hevur verið seinastu 12 árin. Lossingin gekk væl hetta kvøldið, og nú vóru tvær bingjur eftir at seta upp á pláss. Tann fyrra verður sett niður á dekkið, og ætlanin er at seta seinastu bingjuna upp á hesa fyrri.

Sum so mangan fyrr stendur Jón Holm niðri á dekkinum og vegleiðir kranfórraran. Alt gongur eftir ætlan, og sum vant steðgar kranfórrarin á, beint áðrenn bingjan skal setast upp á pláss, fyri at fáa ringasta sveiggið úr trossanum. Jón Holm rópar upp til kranfórraran, at hann fer upp á at føra bingjuna upp á pláss, men kranfórrarin misskilir.

Meðan hann fer aftur um bingjuna og byrjar at klatra upp á, byrjar kranfórrarin at lora bingjuna. Hann hevði júst sæð Jón Holm á dekkinum og tað fall honum ikki inn, at Jón Holm nú var á veg upp á bingjuna.

Jón Holm hevur júst tikið høgru hond upp í lásið oman á bingjuni, tá kranfórrarin lorar bingjuna niður, og hon læsir seg í hini trý lásini. Jón Holm rópar upp og biður hann lyfta bingjuna. Tríggir fingrar lógu kleimdir millum bingjurnar og vóru soraðir í spönir.

Fyrstu tríggjar mánaðirnar gekk hann við seks stálstongum í hondini fyri at halda fingrunum upp á pláss, men endurvenjingin aftan á, gav eingi serlig úrsnit. Tá vísti tað seg, at spengurnar, sum skulu liggja hvør sínu megin fingrarnar, høvdu lagt seg oman á hvørja aðra og vóru voksnar saman.

Loysnin var ein nýggj skurðviðgerð og so aftur í endurvenjing.

Daman hevur borið stríðið

15 mánaðir eru farnir síðani óhappið, men enn eru eingi útlit fyri, at

Jón Holm hevur alt rós at bera familjuni, damuni og Skipafelagnum, hevur hann lítið gott at bera almennu myndugleikunum

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

Jón Holm verður arbeiðsførur aftur í bræði. Fyrsti liður í lítla-fingri er burtur, so fingurin er stívur. Longutong og fremstifingur kunnu boyggjast nógv, men ikki heilt inn í lógvan. Framgongdin í endurvenjingini er steðgað upp, talan er um møguliga at fremja eina nýggja skurðviðgerð og í 2017 skal Jón Holm aftur til endurmeting hjá einum lækna.

– Tey í ergoterapiini hava gjørt eitt fantastiskt arbeiði, men hondin vil ikki longur gera tað, sum eg vil, sigur Jón Holm.

– Tað hevur verið eitt hart stríð síðani óhappið, og tað er einans takka verið góðum stuðuli frá familjuni og damuni, at eg eri komin somikið væl fyri meg. Tú

skalt minnast til, at í sjei mánaðir fekk eg einki gjørt. Daman hevur tí stríðst fyri at fáa endarnar at røkka saman og hevur átikið sær eitt starv afturat. Hon hevur alla rós uppiborna, sigur hann.

Jón Holm sigur, at tað hevur verið strævið at læra seg at liva við hesum.

– Eg havi verið ein Speedy Gonzales, altíð rokast við onkrum í fullari ferð, altíð megna alt sjálvur. Nú err nógv, sum eg ikki megni longur. Høgra hondin er nógv veikari enn hin. Lítlifingur er mest sum bara til fortred, eg fái ikki latið hondina aftur, so eg fái heldur ikki borið smá ting í nevanum. Tað er nógv, sum eg eri noyddur at biðja um hjálpt til nú, sigur Jón Holm,

PRIVATMYND

sum tó sigur, at tað er ein vanasak, at venja seg við óføri og at tað sjálvandi tekur tíð.

– Tað er ringt at góðtaka, at eg ikki longur kann gera sum eg vil, sigur hann.

Skipafelagið hevur eisini verið honum hollur stuðul síðani óhappið.

– Tað hevur verið eitt gott arbeiðspláss í 12 ár og eisini síðani

óhappið. Eg havi verið og spurt, um eg kann sleppa at koyra trukk, so tað geri eg nakrar tímar av og á. Eg troyttist tó skjótt í hondini, so tað eru ikki langar løtur, eg eri til arbeiðis. Men tað er ómetaliga deiligt at koma út, hitta starvsfelagar og vera ein partur av onkrum, heldur enn at sita og lúnast heima, sigur hann.

Ynski ikki fyri mín versta fígginda

Meðan hann hevur alt rós at bera familjuni, damuni og Skipafelagnum, hevur hann lítið gott at bera almennu myndugleikunum.

– Tað er ómetaliga strævið, tí tað gongur so seint hjá tí almenna. Tey áttu at sagt »Slappa av, tú ert í tryggum honum nú.« Í staðin er tað, sum ein verður sleptur upp á fjall. Eg havi hús og heim at taka mær av, men má stríðast við tað almenna fyri at fáa ta hjálp, eg havi krav upp á. Tað kann ikki bera til, at fólk sum koma illa fyri, skulu renna frá Peri til Pól. So bráðliga hevur onkur gloymt at senda eitt skjal og so fært tú einki útgjald í tvær vikur. At enda í klørnum hjá tí almenna ynski eg ikki fyri mín versta fígginda, sigur hann.

Jón Holm fer nú at royna nýggjar leiðir.

– Eg má sleppa at gera okkurt, eg kann ikki bara sita heima. Tí havi eg nú søkt inn á kokkaskúla í Klaksvík. Eg havi fingið mær seramboð, sum eg kann nýta, so sum knívar og annað, so eg eri spentur at síggja, hvussu tað fer at gagna. Spurningurin er tó, um hondin hevur orkuna til tað, tí eg merki, at eg gerist skjótt troyttur í hondini, sigur Jón Holm.

Hann ber tó ikki kranafórraranum agg.

– Eg havi framvegis 100 prosent álit á honum og hevði gleðiliga fari til arbeiðis við honum í morgin, um tað skuldi verið, sigur Jón Holm.